

Leto 5. Štev. 7. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. julija 8.

Marijinim družbam.

„O zemeljskem trpljenju“.

Kajne, drage moje, šola trpljenja je pač najboljša šola. Človeku, ki ni trpel, manjka nekaj bistvenega kakor vojaku, ki ni bil še nikoli v ognju. Trpljenje nas loči od zemlje, in vsega posvetnega in nas privede k Bogu. Trpljenje se večkrat primerja ognju; v ognju se zlato čisti, zlata ruda se raztopi, in vsaka manj vredna primes se odstrani. Ogenj pa tudi loči zlato od vsake druge kovine. Ednako se tudi šele v trpljenju pokaže, koliko je človek vreden, v nadlogah in bridkosti se razodeva: jo junaški značaji. Le v temni jasni noči se prikažejo zvezde na nebu; blag človek ima šele v trpljenju pokazati svoje vrline. In vendar ljudje ne vedo prav ceniti trpljenja. Vsak si ga razlaga po svojem, sodbe o trpljenju so v ljudskih očeh kazni, ki jih pošilja Bog vsem tistim, ki so ga kdaj žalili. In vendar kliče Zveličar vsem: „Kdor hoče priti za menoj, naj zataji sam sebe, naj vzeme svoj križ na rame in hodi za menoj!“ Koliko jih je, ki kličejo Kristusu: „Daj mi trpeti, — Gospod, da mi bo lažje priti k tebi.“ Ko je sveti Katarini Sienski Jezus pokazal zlato in trnjevo krono z vabilom, naj si izbere katero hoče, je svetnica vsa srečna segla po trnjevi kroni in rekla: „Tvoje trpljenje naj bo moje veselje, o Jezus!“ To krasno obzorje hvaležnih trpinov se razširi še v večji krog, ko od naših svetniških vzornikov preidemo k vsem tistim, ki še zdaj živijo na svetu, ki prenašajo z hvaležnim srcem bridkosti, ki jim jih pošilja božja previdnost. Kako vdano je hvalil Boga Job, ker je izgubil vse ljubljene otroke, — vse premoženje, nazadnje še mu je ljubi Bog poslal grozno bolezen, in vendar je slavil med strašnimi bolečinami Gospodovo ime, in klical: „Gospod je dal, — Gos-

pod je vzel, bodi češčeno njegovo sveto ime!“ — Svet mrzi trpljenje, Bog ga visoko ceni, ker je trpeči človek njemu podoben. Duša, ki voljno nosi vse gorje, bo po prestanem trpljenju pela v večnosti, s sladkim glasom pesem, ki je vse angeljske trume ne morejo peti, ker niso okusile trpljenja. Svet imenuje s trpljenjem obdane sirote, — trpine, Večni pa, svoje izvoljene brate in sestre. Jezus je sam govoril o trpljenju blaženemu Suzi, ko ga je ta vprašal, zakaj mora po nedolžnem toliko trpeti. Tudi neki bolni redovnici je Jezus nekoč dejal: „Glej, ko bi bila vsa srca eno samo srce, nebi mogla v tem življenju prenesti najmanjšega plačila, ki ga bom dal v večnosti tistim za najmanjše trpljenje, katerega iz ljubezni do mene pretrpe. Trpljenje je kratka bridkost, pa dolga sladkost!“ Sestre, ko bi imele toliko učenosti, ko vsi zvezdogledi, ko bi znale tako lepo govoriti o Bogu, kakor vsi človeški in angeljski jeziki, bi nam vse to ne pomagalo toliko k svetemu življenju, kakor če se znamo v vsem svojem trpljenju popolnoma Bogu izročiti. Sestre, večna Modrost, nam govori vsem skupaj: „Nosite voljno svoje križe, ki sem Vam jih jaz poslal, — glejte v njih mene samega; vaša pota sem zagradil s trpljenjem, in zaprl z nadlogami. Vaše steze, da se bo ločila vaša misel od poželjivega sveta ter vas združila z menoj. Spoznajte s svojimi duhovnimi očmi, kaj ste in kam spadate, spoznajte kdo sem jaz in kaka je bila moja pot skozi to življenje, ki ga živite vi sedaj! Pomislite, da je bila moja pot Kalvarija ljubezni, navečja krvava daritev, ki sem jo daroval v Vaše odrešenje. Zaupajte v mene, ker v meni boste našle mir in tolažbo! —

Vika Razlagova.

Srca skrivnost.

Otrok sem Tvoj, besede te ponavlja
srce, ko mi o Tebi govori,
ko zjutraj prvo Te pozdravlja,
da v varstvo se Ti izroči.

Marija! Ti skrivnost si mojega srca,
— najslajša misel moje duše,
zvezda vodnica mojih si stez,
angelj miru, do hladne ruše.

Kdor k Tebi, zlata Mati se zateče,
ljubeče ga objame Tvoja roka,
skrivnost si sladka vsake duše,
najslajši up si, — zemskega otroka.

Ni slavčev spev tako ljubeč,
kot Tvoji čisti so pogledi,
ni tak' vabljev je rožni cvet,
kot nam so Tvoji lepi vzgledi!

Kot solnca žar na zemljo lije,
dobrota Tvoja zemeljskim sirotam,
trenutek vsak Te naše srce kliče,
v bolesti vsem pomagaj nam!

V pogledih Tvojih, zlata Mati,
ljubezen skriva se brezmejna Tvoja,
Ti pesem src naših hočemo dati,
najlepšo naj ti v veke poje, — duša moja!

Naših deset dühovnikov,

ki jih je kak dijake gojilo Martinišče.

Deleč naokoli se svet čüdi, kak je to, ka je v Slov. krajini vsako leto toliko novomešnikov. Lani jih je bilo 8, letos pa 10. To je zaistino poseben boži blagoslov.

Bog sam si zbira svoje ministre. On vrže malo zrno v srce mladomi dečkeci, On to zrnce čuva, da ga ne vkradne hüdi düh. Bog sam njemi pošila potrebno vlago i toploto, da vzklije. On potem na to nežno rastlino s posebnim dopadenjom ma obrnjene svoje oči. Bog sam nazadnje razgreje srce mladoga dijaka i njemi da posebno razsvetljenje, da spozna glas boži.

Ne godi se pa to pri vseh na isti način. So dečkeci, na šterih se že vidi nekaj znamenj za dühovski stan v prvih letaj razuma. Pri drugih se komaj kaj zapazi, gda že majo par let gimnazije. Zgodi se pa tüdi jako dostakrat, da dijak spozna v sebi to bože pozvanje po maturi. Lehko povemo, da je pri vsakšem različno to spoznanje. Pa tüdi to trbe znati, ka je dostakrat mladenci težko spoznati, či ga Bog šče v dühovniški stan ali ne. Zato se dogaja, ka večkrat stopijo v te stan takši, na štere so lüdje ne mislili, ravnotak se pa tüdi zgodi, da si zbere drugi stan mladenec, šteroga so vnogi meli za odebranoga. Vidili so pri njem nekaj takših dobrih lastnosti, štere so resan potrebne vsakšemi dühovniki. Nazadnje pa so doživeli, ka ga ne veseli te stan i tüdi si zbere drugoga. Takšega lüdje radi krivo sodijo. Pravijo, ka je pokvarjeni ali ka samo na ženitev misli, zato nešče iti za dühovnika. To je jako dostakrat krivična sodba! Vzrokov, da si je ne zbráo dühovniško pot, je lahko dosta drugih, za štere ne vemo.

Gori smo povedali, ka si Bog sam zbira svoje ministre. To je istina. A kak je Bog vse na tom sveti izročó lüdem, da vodijo, obdelavajo i sebi na hasek obračajo, tak je zavüpaogojitev pozvanja človečoj skrbi in lübezni.

Prvi, šterim Bog zavüpa to delo, so starišje, posebno ešče mati. Ona ma za Bogom največ zaslužénja, či zna v svojem dragom sinu modro gojiti zrno božega pozvanja. Neizmerno je plačilo pri Bogi za takšo mater i očó. Že na zemli vživata nekoliko toga plačila.

Jako rado se zgodi, ka v dijakovom srci vsehne rastlina

pozvanja. Gda dijak odide v šole, je materino delo ne zados-
tno. Preveč zavir se postavlja na dijakovo pot, posebno v vara-
šeh. Nešterne ovire so naravnoč nastavljene zato, da bi ga od-
vrnile od duhovskega stana.

Zato so potrebni ešče drugi, ki dijakom, pri šterih zapa-
zijo znamenja pozvanja, pomagajo. To so vsi dušni pastirje,
ki pridejo v stik z dijaki i se za to zanimajo. Takše spoznanje
je pa najležejše v zavodi. Predstojniki so svojim gojencom oča
i mati. Gda predstojnik zapazi pri kakšem gojenci nekaj znakov
pozvanja, tedaj ma posebno skrb na njega, da bi se nežna ras-
tlina lepo razvijala. Sredstev za to ma jako dosta, več kak sta-
rišje pa tüdi več kak dušni pastirje.

Sedijo od leve na desno častiti gospodje: Jerič Mihal, novomešnik, Varga Jožef, župni upravi-
teo pri sv. Jürji, Radoha Jožef, salezijanec, njihov ravnoteo v Martinišči, Halas Daniel, kaplan
v Lendavi, Camplin Ivan, kaplan pri sv. Jürji. Stojijo od leve na desno častiti gospodje: Hol-
sedl Anton, novomešnik, Tratnjek Štefan, novomešnik, Zelko Ivan, kaplan v Dobrovniki, Zver
Štefan, novomešnik, Škafar Ivan, kaplan v Prevaljah, Kozar Alojz, novomešnik.

Tak vidimo, da največ duhovnikov vzgojijo tak zvana
„malä semenišča.“ Takše malo semenišče je naše Martinišče
v Soboti.

Odrplo se je pred dvanajstimi leti v jako težavnih razme-
rah. Prva štiri leta je bilo v njem po 40 gojencov. V novom
zavodi pa potem ednok več. Z veseljom prinašamo prvi šopek
desetih duhovnikov, ki so bili nekđaj gojenci v Martinišči. Edni
so bili notri več let, drugi menje. Ne pravimo, ka nieden od
teh ne bi postao duhovnik, či ne bi bio gojenec Martinišča.
Toga ne pravimo. Gotovo pa je, da se je nešternim pozvanje
tam zbüdilo, drugim pa se vtrdilo. K tomi so pripomogle pred-
ge, tak zvani „večerni govori“ v kapelici po molitvah, gosta sv.

spoved i sv. obhajilo, lepe knige, največ pa zavŕpni pogovori s predstojniki med štirimi očmi.

Vse to pa ešče drŕgo je kapalo kak osveŕŕjoči dešč na nežno, razvijajočo se rastlino v mladih dijakih. Na to delovanje je Don Bosko pošilao z nebes svojo pomoč. On je pač znao, kak mislim nišče drŕgi, vzgajati mladence za dŕhovski stan. Na stotine jih je vzgojio, pa ne toliko za sebe, nego za škofije. Po njegovom vzgledi to sveto delo nadalŕjejo vsi Salezijanci. Tŕdi v Martinišči. Daj Bog, da bi bilo zaistino zmerom blagoslovljeno z dobrimi novimi pozvanji, posebno iz Slov. kra-jine. Potrebni so krvavo.

Sv. Cerkev je rodovitna mati. Vsako leto posveti vnogo sinov za Kristušove dŕhovnike. Dŕhovnik je za Kristušom i Marijov najlepši i najdrakši dar z nebes. Samo ka si te dar morejo verniki sprositi. Jezuš Kristuš sam naroča: „Prositate pa se vam bo dalo“. (Luk. 11. P.)

Moliti trbe, da Bog pošle mladence, ki so poŕrtvŕvalni, ki se bodo znali odpovedati sami sebi, da postanejo Kristušovi apoštolje. Moliti trbe za mladence, ki se pripravljajo na prelepi dŕhovski stan. Tŕdi oni morejo prestat i dosta bojov sami s sebov i z vablivim svetom, šteri jih vabi i obeta slobodnejše življenje. Koliko milosti je ravno takšim potrebno! V potokih more teči na nje iz nebes. Bo tŕdi gotovo tekla, či bodo verniki molili za njo. Bog je daroviten. On ne skopari z milostjov. Vsakšemi jo dā, najbolje pa tistomi, ki je je potreben i vreden.

Moliti trbe za dŕhovnike, ki ŕe delajo na bogatoj boŕoj njivi, da pride v nje gorečnost apoštolskih časov, da bo po njih Kristuš zaistino zavladao v vseh i v vsakoj drŕžini. Da bodo pa dŕhovniki to dosegno i, morejo biti goreči i sveti. Za njihovo svetost tedaj trbe moliti i se zatajŕvati.

Kak veliko delo zvrši tŕdi malo število gorečih dŕhovnikov, so nam dokaz apoštoli sami. Oni so prehodili skoro ves poznani svet i toliko nevernih spreobrnili h Kristuš i. Zato je meo tŕdi Don Bosko prav, gda je pravo: „O, či bi meo bar deset gorečih dŕhovnikov, ves svet bi si vŕpao spreobrnoti.“ On sam je najlepši dokaz, koliko dobroga lahko napravi goreči i sveti dŕhovnik!

Veliko more biti zdaj veselje Don Boskovo, gda gleda na deset svojih bivših gojencov, ki so postali dŕhovniki. On ŕe vidi njihovo gorečnost i hrepenenje po svetosti, on vidi njihovo delovanje, vidi njihove uspehe i teŕave, vidi vse njihovo veselje kak tŕdi skuze. Brez teh zadnjih ne bo šlo!

Pa, prijatelje, bratje moji, pogum! Sv. Ivan Bosko je z vami do konca. —

Radoha J.

Ne pij!

Vsi znamo, da je alkohol največji sovražnik človeštva, ar vničavle njegove jakosti i njegovo kulturo, da ne gučimo, ka vničavle njegovo zdravje v duši i na teli. Vendar se pa najdejo ljudje, ki trdijo, da ma alkohol tudi dobre strani. Mi bomo zdaj gledali te dobre strani alkohola, naj iz te strani pokažemo, keliko škode napravijo človeki še njegove tak zvane dobre strani.

Večkrat se čuje, ka prej, če vživamo alkohol, se zbistri razum, pridejo krasne misli i še telo dobi moč za delo. Mi pa odgovorimo, ka keliko reči je tu povedanih, teliko zmot je tudi povdarjenih. Resne preizkušnje so najmre dognale, ka je ravno naopak vse istina. Prav pravi zato sv. Duh v svetom Pismi: „Ki svoje veselje najde v razvuzdanosti, vini i v glasnih malaj, nikdar nebo čeden človek.“ Alkohol, kak sam sv. Duh svedoči, človeka noroga napravi, ar ga ne napravi čednoga. Ve pa to vendar vsako dete zna, ar vidi, ka se čedni ljudje ne kotajo po blati, ne gučijo tak grdo i noro kak pijanci. „Pijana svinja“, to je navadno sodba ljudi, gda opazijo kje pijanca i ga vidijo noruvati. Alkohol zmeša v glavi misli, domišljijo pokvari i sodbo spela na krivo pot. Skoporečni ljudje v treznosti, jako rečlivi postanejo v pijanosti. Jeli je to dokaz, da je pamet zdaj vekša? Ne. Ar njihovi guči so toti obilnejši, a so menje pametni, menje vredni, so brez vsebine i včasi tudi brez vsake povezanosti. Pijanec zbrboče vse vküp i gda se strezni niti neve, ka je gučao. Si že bio v kakšoj pivskoj družbi? Ka si vido tam? Ovak trezni, pošteni resni možje so se začeli tak dreti, da je ne bilo za poslušati. Vsaki je gučo, vsaki se je štritao, vsaki je svoje naprej gono i ne bilo nikše sprave med njimi. Kričali, drli so se, s pesnicami po stoli tukli i takše šale zbijali, ka če bi je što pred njimi gučao, gda so trezni bili, bi ga ostro zavrnoli. Vidite, tak pomaga alkohol k povekšanji razuma. Prav zato piše veliki iznajditeo Edison: „Ka zakaj ne pijem vina? Zato, ka s svojov pametjov kaj čednejšega tudi lejko včinim, kak pa da bi jo zagiftao.“ Helmholtz, veliki svetoznani vučenjak naravoslovec pa pravi, ka najmenše vživanje alkohola že odtira od človeče pameti velike ideje i misli. Probe so napravili pri raznih duševnih delaj, kak računaj, strojepisji itd. med tistimi, ki so pili alkohol i ki so ga ne pili. I tisti, ki so ga pili, so menje i slabše delo opravili, kak abstinentje. To se je pokazalo i pri dijakaj. Pa isti dijacje, ki so vino pili, so ga dobili samo pol kupice pomešanoga z vodov. Četrť vüre se pozna samo vpliv alkohola, da duša dela hitrej, sledkar pa vsikdar menje i se zastoj pozna ešče tretji den. Dragi mladenec i draga mladenka, ka drugo bi ti zato mogeo praviti kak: ne pij!

Jezusovi krvi.

V kelihu zlatem zazrla sem kapljice drobne,
V nje hrepeneče uprla sem svoje oči,
V veri in upanju vroče je duša molila:
Bodi pozdravljena tisočkrat
Sveta Gospodova Kri!

Da z Magdaleno na Golgoti tam bi klečala
duša skesano, — zaupno se naj izsolzi ...
Toda v daritvi presveti se isto obnavlja:
Grehov me čisti in pere
sveta Gospodova Kri!

V duhu vse zmote, zablode, v kelih nadevam,
Vse jih naj vidijo, Jezus moj, Tvoje oči!
V svetem zaupanju v Tvoje naročje se sklenem ...
— brezdna usmiljenja:
sveta Gospodova Kri!

Spes.

Zlato klasje.

Či bi mogli zbrati vse skuze, štere so bile pretočene zavolo pijanstva, kak veliki potok bi se nam prikazao. Či bi zbrali vse premoženje, štero so zapravili pijanci i pijanke, bi ž njim lahko odpravili krizo, bi postavili hiše vsem tistim družinam, štere jih nemajo, bi oblekli vse siromake. Pa ešče dosta drugoga.

*

Bog bi lahko stvoril svet, v šterom bi ne bilo trpljenja za človeka. Ka mislite, bi to bilo dobro za nas? Nikak ne. Trpljenje človeka vtrdi, brezi trpljenja bi mi postali mlačni, brezbržni za dušo i tak se postavili v nevarnost, da jo zgubimo.

*

Zakaj pravimo, ka je Jezuš Kristuš jedini Sin boži? Zato, ar je samo on pravi Sin boži. Tudi mi smo deca boža, ar nas je Bog sprejeo za svoje po Jezušovem zaslužnji, Jezuš pa je po svojoj naturi od vekomaj Sin boži i pravi Bog.

*

Dühovnik pri oltari moli za betežne, da bi ozdravili, za žalostne, da bi se jim povrnilo dnevi veselja, za grešnike, da bi jih milost boža genola, za pravične, da bi vstrajali v dobrom do konca. Dühovnik pri oltari darüje za verne düše v purgatoriumi i presv. Krv Jezušova ednim raztrga verige i vzeme k sebi, drugim, štere ešče morajo ostati, olajša trpljenje. Vse to bodo do smrti delali naši novomešniki.

† Slepec Ivan, kanonik mrtvi.

Na Petrovo so ymrli nagle smrti veliki sotrudnik Mar. Lista, Slepec Ivan, sobočki plebanoš, dekan i č. kanonik pokopali smo jih 2. julija. Molite za njih.

Martinišče Murska Sobota.

Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu.

Preden so naši dijaki odšli na počitnice, se je vsa martiniška družina posvetila božjemu Srcu Jezusovemu in ga izbrala za svojega Kralja in Gospoda.

Na ta lepi družinski praznik, ki smo ga hoteli obhajati brez zunanje hrupa in šuma, smo pripravili pred vsem svoje duše s pobožno devetdnevnicco. Pa tudi zavod je bil lepo okrašen in zvečer pred praznikom je bil mično razsvetljen. V nedeljo 14. junija je bila dopoldne slovesna sveta maša, pri kateri je ginjaivo prepeval domači fantovski zbor. Višek in krona vsega praznika pa je bila popoldanska slovesnost s procesijo. Najprej nas je martiniški gospod ravnatelj, dr. Kelenc, z vznešenimi besedami navduševal za češčenje božjega Srca, ki mora biti kralj naših duš, kralj naših družin in kralj vse naše domovine. Po pridigi se je razvila veličastna procesija z novim, nad vse lepim kipom Jezusovega Srca. Med navdušenim prepevanjem fantov in vsega naroda, ki se je v velikem številu udeležil slovesnosti, je presveto Srce obiskalo soboško predmestje, Turapolje. Turopoljci so kljub svojemu siromaštvu dostojno in naravnoč lepo sprejeli božjega gosta: na ulicah so stali številni slavoloki in ob straneh zelene veje; vsa okna so bila okrašena z rožami in gorečimi svečami, ponekod so v oknih klečali celo živi angelci in s sklenjenimi ročicami molili mimo idočega Jezusa.

Ko se je procesija vrnila v kapelico, smo zmolili posvetilno molitev, s katero se je ves zavod in vsak posamezen posvetil božjemu Srcu, ki bo poslej neomejeno kraljevalo v Martinišču. Tako smo obljubili in tako mora biti.

Našim dijakom in vsem, ki so se udeležili tega praznika, zlasti večerne procesije, bo ta slovesnost ostala dolgo v živem spominu.

*

O p o m b a : Nova podoba Srca Jezusovega je 120 cm visoka in je odlično delo mariborskega kiparja Zoratti-ja. Potrebna sredstva za nabavo te podobe so zložili skupaj zadnja dva majniška večera udeleženci Šmarnične pobožnosti. Vsā čast jim in pristrčna zahvala!